

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et
Exercitiis Accommodatæ Libri IV**

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

XXXVII. An Gratia Habitualis realiter distinguatur ab habitu Charitatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

dum est Viâ, & dicendum, attentionem internam non præcipi ab Ecclesia, quatenus Ecclesiasticam regit politiam, quod collimat S. Doctor hic q. 100. a. 9. sed in quantum interpretatur, & determinat legem Divinam.] Hæc inquam non est Via S. Thomæ: quia is l. c. Verbis paulo antè à me relatis, tantum dicit, actus internos directè præcipi non posse à legislatore humano, quia de illis non habet judicare. Atqui quando præcipitur actus externus, ad cuius moralem æstimationem necessarius est actus internus, tunc Legislator ex omisso actu externo potest etiam judicare de omissione actus interni: ergo per præceptum actus externi indirecè saltem præcipitur actus internus oballatam ex S. D. rationem Necessitatis: adeoque non potest dici, legem humanam esse tantum interpretativam, & ceterminativam legis Divinæ; sed dicendum, particulam devotè in cit. cap. esse verè præceptivam ex Voluntate ipsius Ecclesiæ.

CONTROVERSIA XXXVII.

GRATIA HABITUALIS.

An hæc realiter distinguatur ab habitu Charitatis.

Suspiciatur Adversarius, quia P. Haunoldus lib. 1. n. 90. intulit, Rationes à P. Perez pro impossibilitate substantiæ creatæ, cui sit conaturalis Visio DEI, ingeniosè excogitatas, posterius DD. non arrisiles cū eas in elucubrationibus suis dissimulanter omiserint, simili indicio etiam non arrisile P. Haun. rationem S. Thomæ 1. 2. q. 110. a. 3. pro distinctione gratiæ ab habitu Charitatis allatam, eò quod illam lib. 2. n. 622. pro eadem non adduxerit. Verum Adversarius non habet æquè justam causam suspicandi; quia enim tunc, quando P. Haunoldus conjecturam suam concepit, Tomus P. Perrezi adhuc erat recens, & multi ejus doctrinis, sicut recentibus frugibus inhæbant, ideo pronum erat suspicari, doctrinam avidis ingeniis propositam, nec tamen arripit, iisdem non placuisse. At de Omissione rationis S. Thomæ debuisse Adversarius potius cogitare, P. Haunoldum habuisse similem causam, qualem habuit ipse Advers. dum aliam probationem ejusdem distinctionis inter gratiam & habitum Charitatis non adhibuit, quando scil. S. D. 2. dist. 26. a. 4. in C. à principio ex eo, quod aliæ Virtutes non simul de nt denominationem Virtuosi & Grati DEO, intulit, neque ab habitu Charitatis utramque denominationem tribui. Vel saltem debuisset Adversarius sagaci ingenio prospicere,

quid in probatione S. Thomæ P. Haunoldo duplicare potuisset, quando ex conceptu Virtutis, quod sit dispositio perfecti S. D. distinctionem Charitatis à Gratia his verbis subintulit. [Dico autem perfectum, quod est dispositum secundum naturam. Ex quo patet, quod Virtus uniuscujusque rei dicitur in ordine ad aliquam naturam præexistentem &c. Manifestum est autem, quod Virtutes acquisite per actus humanos, de quibus supra dictum est, sunt dispositiones, quibus homo convenienter disponitur in ordine ad naturam, quæ homo est. Virtutes autem infusæ disponunt hominem altiori modo, & ad altiorum finem. Vnde etiam oportet, quod in Ordine ad altiorum naturam, hoc est, in Ordine ad naturam Divinam participatam, quæ dicitur lumen gratiæ.] Sine dubio occurrisset, quod etiam fides & spes sint Virtutes infusæ, & sint dispositiones perfecti, nec tamen semper supponant altiorum naturam præexistentem: cum ipsæ in homine peccatore perseverent, & præsupponantur ad recuperationem gratiæ. Et tunc potuisset Adversarius subicere Solutionem, etiam ad Fidem & Spem supponi gratiam, pro priori naturæ præexistentem, quando finem suum sunt consecutæ, sicut ad calorem & siccitatem præsupponitur forma ignis, quando post instantis primæ productionis, pro quo ad formam illam subjectum disponebant, deinde in conservando tanquam proprietates à sua essentia seu radice dependent.

172. Cum ergo hæc solutio etiam P. Haunoldo fuerit perfecta, aliam causam omittendi prædictam probationem assigno. Nempe quemadmodum S. Thomas l. c. Charitatem comparat Virtutibus acquisitis naturali potentia superadditis, & propterea non comparat ipsi potentia naturali, aliis autem in locis comparat potentia naturali, ipsi naturæ realiter superadditæ, & propterea ibidem non comparat Virtutibus, ut proinde S. D. utramque probationem locis paulo post referendis nunquam simul instituat, prout Adversarius fecit, simul & semel considerans Charitatem, ut Virtutem perfectivam potentia, & ut ipsam potentiam, ita probabiliter exemplo S. D. permotus P. Haunoldus usus est solum eâ ratione, quæ S. Thomas ex comparatione Charitatis cum gratia, veluti cum naturâ, realiter distinctâ à ceteris suis potentiis supernaturalibus, nempe à Fide & Spe, utpotè realiter separabilibus, intulit Charitatem realiter distinguere à gratia: quia verò S. Doctor hac comparatione non uno in loco, sed in pluribus utitur, nimirum 2. dist. 26. a. 4. & 6. & 4. dist. 1. q. 1. a. 4. q. 5. & 3. p. q. 62. a. 2. in C. ideo etiam P. Haunoldus hanc comparationem & probationem prætulit alteris à se omissa.